

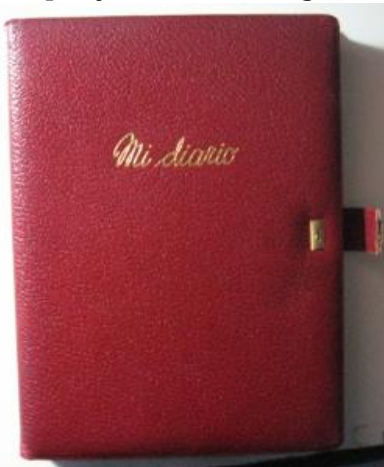
Apunts sobre el diari íntim

Dll, 2/05/2011 per Laia de Ahumada

[Paraules des del silenci](#)

L'escriptura de memòries i diaris gira al voltant de dues qualitats filosòfiques que es poden relacionar amb la necessitat de l'autor: la de transcendir-se per no caure en l'oblit, i la d'interioritzar per explicar-se un mateix. És el mateix autor qui, segons el seu desig, tria en funció d'una clara intencionalitat: ser llegit o no. Si hom no vol que allò que escriu sigui llegit, ho estripa; si no ho fa s'arrisca —i ho sap— a ser llegit en qualsevol moment. Aquest risc assumit comporta que l'autor escrigui amb intenció, o amb contenció, ja que té sempre la mirada d'altri damunt seu.

Es diu que el diari íntim —aquell que es tanca amb plany i clau— és l'únic escrit amb total sinceritat, perquè l'autor sap que mai no serà llegit. Però jo em pregunto ¿per què, si realment hom no vol ser llegit, no fa desaparèixer la seva obra, és que potser arriba la mort abans que es tingui temps de fer-ho? ¿Per què Blaise Pascal, l'any 1654, escriu la seva experiència mística en un paper i se la cus al folre dels pantalons? Se'm fa difícil pensar que no imaginava la possibilitat que, en morir, un criat la trobaria; o potser això és precisament el que ell volia, que fos llegida com un llegat *post mortem*. ¿S'imaginava Francesc de Borja que els calaixos tancats amb pany i clau on amagava el seu [Diari](#) no es podien espanyar?

Sempre s'han escrit diaris íntims i, si no els hem pogut llegir, és perquè han acomplert la finalitat per la qual havien estat concebuts: ser efímers com la vida dels seus autors. Així doncs: ¿per què encara em resisteixo a cremar les llibretes que conservo, com a diaris íntims, des de la infantesa? Com a estudiant de l'escriptura privada, ho tinc clar: no puc fer desaparèixer allò que cerco amb afany pels arxius. Com a mi, no ho tinc tant clar, i potser un dia ho faré, si és que algú no em diu que li faria gràcia de llegir-los...